

hogy a közönség minden vitára szívesen jött és jól érezte magát. Ugyanez mondható el már erre az évre került, egyetlen felolvasó ülésünkről is.

A Társulat vezetése többször került szembe azzal az igénnyel, hogy vállaljon nagyobb részt a szakma érdekvédelmében. Természetesen nem azokban a kérdésekben, amelyek a szakszervezetekre tartoznak, hanem azokban, amelyek a történelem kutatását, oktatását és népszerűsítését illetik. Mindhárom területen lépéseket tettünk. A rövidre szabott határidő miatt csak az elnökség és a titkárság ülésén foglalkoztunk a levéltári törvény tervezetével, észrevételeinket, amelyek elsősorban a helytörténeti kutatás védelmét célozták, eljuttattuk az Akadémia állásfoglalását kialakító bizottsághoz. Pedagógus tagjaink már sokkal szélesebb tömegeit mozgatta meg az a munka, amelyet a Tanári Tagozat végzett a Nemzeti Alaptanterv aktuális változatainak véleményezésében és az újabbak kimunkálásában, s amely a nyilvános vitáktól szakértői jelentéseken át a minisztériummal való folyamatos egyeztetésig és viaskodásig terjedt. Végül a Társulat vezetése jelezte az illetékes miniszteri biztosnak részvételi szándékunkat a jövő évi honfoglalási rendezvényekben. Minthogy a központi tudományos program csak most van alakulóban, bekapcsolódásunk mikéntje is később dől el; már most vállaltuk viszont azt — és ez a szakmai színvonal és a tudományos népszerűsítés védelmébe vág —, hogy a minisztérium pályázatán nyertes helyi közösségek rendezvényeit szakmailag segítjük, forgatókönyveiket, kiadványaikat lektoráljuk, kérésre előadót küldünk és minden más szakmai segítségre készen állunk.

Tisztelt Kollégák!

Az előttünk járó vezetés meghirdette a „kifelé fordulás” programját, amely egyrészt a tagság hétszáz fős növekedésében valósult meg (éppen ennyit romboltak a mi tagrevízióink), másrészt a tanárok mind tömegesebb részvételét hozta a társulati munkában. Ez az öröndetes változás a Tanári Tagozat, személy szerint Szabolcs Ottó és közvetlen munkatársai érdeme. Az a legkevesebb, hogy nem fáradtak bele az évi tíz továbbképző tanfolyam megszervezésébe, hanem újabb és újabb tennivalókat és rendezvény-ötleteket kerestek. A tanári továbbképzések mellé egyetemi továbbképzések, helyi tanterv-készítő tanfolyamok és országos információs konferenciák járultak, amelyeken az új tankönyveket és más taneszközöket mutatták be készítőik. A tagozat egyik rendezője a nagy sikerű békásmegyeri konferenciáknak. Rendezvényeiken évente ezer fölött mérik a résztvevők számát. Öröndetes, hogy a tagozat intenzív munkakapcsolatot épített ki a Történelemtanárok Egyesületével: végre két, azonos területen és hasonló célokért működő szakmai szervezet nem riválisként tekint egymásra. 1994-ben a Tanári Tagozat két saját kiadványsorozatot is indított: a Történelemtanári Füzetek hét, a Történelemtanári Továbbképzés Kiskönyvtára négy számát adta ki. Egyedülálló abban is, hogy külkapcsolataink évek óta tartó pangása idején élő kapcsolatokat tart fenn külföldi társszervezetekkel.

Az Koroknai Ákos vezette üzemtörténeti Szakosztály esetében tetszhalálról és örömteli újjászületésről adhatok számot. A rendszerváltás a Társulat e részlegét viselte meg a legerősebben: vállalati pártoló tagjai rohamosan csökkentek és 1992-